

Göç Mevsimiydi Şiirler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Aralık 2020

Düşlerin fitilini ateşlemişti gerçekler belki de çürüyen bir bedenin temennisi iken emsalsiz kaportasıyla nasıl ki düş gücünü onaracaktı Tanrı ve aşkın bekasında özet geçti hayat kimine göre bir su küresi kimine göre salıncak sonra da iblis maytap geçti gök kuşağıyla hala havlusunu yere atmamıştı sözcükler elbet dokunulmazlığına sahip çıkan kâinat kadar da sır ve dert küpüydü şair hani olur da eveler geceler içindeki karanlık tüneli ve kim kaldıysa çevresinde kalanlar da göçüp giderdi hani göçmen kuşların gökyüzünden aldığı öç gibi.

Kimine göre göç mevsimiydi şiirler.

Kimine göre öcünü aldığı dünden neyse taşıp gününü basan...

Yansımali mı sahi?

Yansıtamadığım her şeyin acısını çekmişken içime

Acımalı mıyım illa ki sahip olmadığım ne varsa

Hurafeler sunan doğaüstü bir aşkla mı?

Ermeliyim mi yoksa nihayete ansızın hafız?

Elbet yeni yeni anladığım nedenini

Kaç bin basamak kaldıysa

Hurra tırmanmalıyım zarafetle

Yaşar ve severken, illa ki

Bir adım sonrası gözlerimle d/okunduğum

O makamdır olası hidayetin tecellisi

Yeter ki acelesi olmasın Azrail'in;

O muğlak sondan

Elbet kaçış yok

Gel gör ki arıza çıkarın ruhumla

Tapındığım İlahi Sevdaya

Tırmalarken iç sesim

Açlığımı ve susuzluğumu giderdiğim

Elbet canhıraş sözcüklerimle

Kasveti azıcık da olsa dağıttığım...

Dağlanan mevsime sitayiş eden rüzgâr gibi

Dağınıklığımdan da çekin el ayaklarınızı.

İstirham ediyorum ama yetmez:
İmtina ettiğim her köşe başı
Gel gör ki itiraz hakkı tanımamışken meclis
Elbet dinecektir bu sesleniş
İçimde büyüyen bir arpacı kumrusu
Göğe attığım çentiklere şahit iken Tanrı
Şimdilerde bağlayıp çözüyorum yüreğime giydiğim iskarpinleri.

Gönül koyanlara inat aşkın sağdııcı bir bulut kadar
Beyaz ve duru olsan ne çare?
O incecik ucu kalemin
Cılız sesinde susmak bilmeyen tribünün
İşte sağın solun rüzgâr ve yalnızlık, hafız
Yokluğuma da alışacaktır geride kalanlar
Hele ki o kalantor imgeler yok mu?
Sabırsız mevsimin dahi çatlamışken sabır taşı
Uyumadığım kadar uyutmadığım efkârı
Taşa tutsalar ne ki, hafız?

ilitli olan ve rahmetle iştigal
İnzivada dünya
Kefene paha biçilemeyecek kadar da sitemkâr
Varlıktan kasıt
Yoksun kılındığın ne ise
Aç biilaç gezindiğin
Hem hünkârı ömrün hem şiirlerin
Devasa bir taslakta kayıtlı tasa
Sağdııcı hangi mevsimse
Solumda çürük bir nota.

İskartaya çıkmış mutluluk
Beyitler kadar törelerine sadık bir dalkavuk
Elbet içimi istismar eden neyse
Dışa vurumu üç beş şiirden öte
Aşka ırak bunca zalimin neferi iken
Nefret soluyan ve sollayan masumiyeti.

İçimde b/ölünen hücrelerime sadığım
Kapıp koyuverdiğim gözyaşımı da tensiye ettim artık

Yeniden açılacak devasa bir yara
Yamalı düşlerimden arda kalan
Kimine göre yasak savdığım
İçimdeki sese göre bakaya kaldığım o yarınların.